

for plenarforsamlingen til at fordele alle udgiftskategorier efter samme pålignings-skala. De to store operationer i den nære Orient og Congo burde naturligvis bringes til ophør så snart som muligt, men en beslutning herom måtte afhænge alene af politiske og under ingen omstændigheder af finansielle overvejelser. Den danske regering accepterede domstolens responsum. Selvom udtalelsen ikke indebar nogen forpligtelse for plenarforsamlingen eller medlemsstaterne, burde forsamlingen efter at have opnået den autoritative juridiske vejledning, som den havde anmodet om, logisk acceptere udtalelsen. Det måtte undgås, at plenarforsamlingen, som var et politisk organ, etablerede sig som en appel-domstol og betragtede sig som mere kompetent end domstolen i juridiske spørgsmål. Med hensyn til eventuelle fremtidige fredsbevarende operationer burde FN i sine overvejelser, som måtte bero på omstændighederne, være sikker på at have tilstrækkelige finansielle resourcer; en finansiering af frivillig vej ville give usikkerhed og eventuelt associere en fredsbevarende foranstaltning med visse bestemte stater.

Østlandenes politiske vurdering af Gaza- og Congo-operationerne kom til udtryk i et indlæg af Sovjetunionens repræsentant, der bl. a. sagde, at FN's finansielle krise var forårsaget af Frankrigs, Storbritanniens og Israels aggression imod Ægypten og af Belgiens imod Congo, som de havde begået under forsikring om neutralitet og med deres allieredes stiltiende samtykke. Sovjetunionen betragtede de to aktioner som ulovlige og ville ikke deltage i finansieringen deraf eller anerkende gyldigheden af Den

internationale Domstols udtalelse. Den czechoslovakiske repræsentant erklærede, at en godkendelse af udtalelsen som middel til at løse FN's finansielle krise ville bane vej for arbitrære foranstaltninger, der kunne blive skæbnesvangre for organisationen.

I det hele gik østlandenes argumentation som tidligere ud på, at de to aktioner i Gaza og Congo var i modstrid med pagtens bestemmelser om sikkerhedsrådets eksklusive funktion på dette område. De hævdede, at domstolen i sine præmisser havde støttet sig på det „ulovlige fortilfælde“, der var tilvejebragt ved plenarforsamlingens „Uniting for Peace“-resolution, men uden udtrykkelig at henvise dertil. En rådgivende udtalelse af domstolen var ikke juridisk bindende, og en plenarforsamlingsresolution kunne ikke give den lovkraft. Et led i østlandenes argumentation var også en påstand om, at hensigten med en akcept af udtalelsen var at skabe baggrund for iværksættelse af sanktioner i henhold til art. 19 mod medlemsstater, der var i restance med betaling af deres bidrag til organisationen.

Den franske repræsentant gik i et indlæg ind for det — også af Sovjet hævdede — standpunkt, at det foruden formelt accepterede forpligtelser kun er de af sikkerhedsrådet behørigt truffne beslutninger, som i henhold til pagten automatisk har bindende virkning for medlemsstaterne. I en senere stemmeforklaring udtalte han, at Frankrig havde stemt imod at acceptere domstolens udtalelse, fordi en godkendelse ville betyde, at plenarforsamlingen gennem sin finansielle magt tilvendte sig en politisk magt, som pagten ikke gav den.

XII. 6. udvalg: Juridiske spørgsmål.

6. udvalg valgte i sit første møde enstemmigt Vratislav Pechota (Czekoslovakiet) og José Maria Ruda (Argentina) henholdsvis til næstformand og rapportør. Man vedtog enstemmigt følgende dagsorden for arbejdet.

1. Beretning fra folkeretskommissionen om arbejdet på dennes 14. samling (dagsordenens pkt. 76).

2. Spørgsmålet om udgivelse af en juridisk årbog for FN (dagsordenens pkt. 73).

3. Overvejelse af folkeretsprincipper vedrørende venskabelige forbindelser og samarbejde mellem stater i overensstemmelse med FN's pagt (dagsordenens pkt. 75).

4. Konsularforbindelser (dagsordenens pkt. 74).